

בס"ד

בלבביפדיה עבודת ה' גוג

נו סיון תשפ"ו

ליצירת קשר
ישראל 073.295.1245
ארה"ב 605.313.6660

שיעורי הרב זמנים
ב"קול הלשון"

בלבבי
משכן
אבנה

© כל הזכויות שמורות

מערכת 'בלבבי משכן אבנה'
טלפון: 052.763.8588
פקס: 03-5480529
ת.ד. 34192
ירושלים
9134100
bilvavi231@gmail.com

קו ישיר לשמיעת
שיעורי מורנו הרב שליט"א
ב'קול הלשון':
ישראל 073.295.1245
USA 718.521.5231

רכישת ספרי הרב: ספרי
אברמוביץ
משלוח ברחבי העולם
03.578.2270

לקבלת הקונטרס בדוא"ל,
יש לשלוח בקשה לכתובת:
bilvavi231@gmail.com
לקבלת הקונטרס בפקס,
יש לשלוח בקשה לפקס המערכת:
03-5480529

ניתן לשמוע את השיעור בחיוג לקול הלשון
או למספר הישיר לשיעורי הרב
073-295-1245
ולהקיש: כוכבית וסולמית ביחד [*#]
42575626 [מספר שיעור]
סולמית [#]

וְלֹא
סֹתִיר
עוֹד פָּנִי
מֵהֶם
אֲשֶׁר
שִׁפְכֹתִי
אֶת רוּחִי
עַל בַּיִת
יִשְׂרָאֵל
נְאֻם ה'

(יחזקאל לט כט)

הפנימיות של
המלחמה זוהי
המלחמה בנפש
שמתגלה אצל כל
יחיד ויחיד - זוהי
המלחמה שבמדרגת
נפש ... מלחמה
שמתגלה בנפשו של
כל יחיד ויחיד, ושם
העבודה הנתבעת
מהאדם היא שכל
הוויית חיו, יסודה
ועיקרה יהיה הקשר
העמוק של ה'עצמו'
שלו יחד עם הוא
יתברך שמו.

היחס בין מלחמת גוג ומגוג
לבין מלחמת עמלק

גוג - גוג המלך של מגוג - וזהו מלחמת גוג ומגוג שמבוארת ביחזקאל (פרק לח-לט), שמפטירים אותה בשבת של חג הסוכות, המלחמה של אחרית הימים.

ולכאו' הרי אנחנו מוצאים שדייקא ביחס לעמלק נאמר ש"אין השם שלם ואין הכסא שלם עד שימחה זרעו של עמלק" כמו שאומרים חז"ל, וכמו"כ זה נאמר בקרא (ביחס לאחרית הימים) "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו".

וא"כ מבואר שהמלחמה האחרונה היא מלחמה בעמלק, ולכאו' איך זה מסתבר עם מה שמבואר מאידך שהמלחמה האחרונה היא המלחמה של גוג.

ורבותינו כבר עומדים על כך, וה'שם משמואל' כותב^א במאמריו על חג הסוכות ביחס להפטרה שמפטירים אז במלחמת גוג ומגוג כפי שהוזכר, שעניינם של גוג ושל עמלק הוא אחד.

ויתר על כן מבואר ב'פרי צדיק' בפרשת נשא^ב שלא רק שעניינם אחד אלא שגוג עצמו הוא מזרעו של עמלק. על כן מצינו ברמב"ן בספר במדבר שכמו שבמצרים כל המלכים שהיו במצרים היו נקראים פרעה משום שפרעה זה לא שם פרטי של אדם מסויים, אלא כל מלך במצרים, כשהוא היה מקבל את מלכותו, הוא היה נקרא פרעה, כך גם בעמלק, שם המלך של עמלק היה נקרא אגג כי גם השם אגג הוא לא שם של איש אחד אלא שם המלך שמולך בעמלק.

גדר המלחמה על מדרגת הגג שבנפש
שמתגלה אצל 'גוג' ואצל 'אגג'

ולפי"ז אנחנו מוצאים גם בעמלק וגם בגוג שורש של שמות הקרובים זה לזה, גוג - אגג שבשניהם יש את שורש גג.

והגדרת מהות הדברים - הרי בכללות ממש, כיון ש'ראשית גויים עמלק' (במדבר כד, כ), לכן עמלק נלחם בישראל שהם ג"כ נקראים ראשית כמו שנאמר בקרא (ירמיה ג, ג) 'קודש ישראל לה' ראשית תבואתו' וכמו שדורשים חז"ל על 'בראשית' - 'בשביל ישראל שנקראו ראשית'. והרי שלעומת הראשית דתיקון של ישראל עומד

^א שם משואל, שבת חוהמ"ס שנת תרע"ג, והנה בכתבי האריז"ל (גוג-עמלק)

^ב פרי צדיק, פרשת נשא טו ד"ה וע"י סעודה

ההפטרה של גוג וכמו שאומרים חז"ל שבחג הסוכות עתידה להיות מלחמת גוג, ובמדרגת נפש זה מתגלה במדרגת הגג של הנפש דהיינו במדרגה העליונה שבאדם.

ומתחדד לפי זה שהסיבה שמלחמת גוג עתידה להיות בסוכות - שלכן גם מפטירין את ההפטרה הזו בסוכות כמו שהוזכר - זה משום שעל אף שלסוכה יש ששה צדדים¹, אעפ"כ מה שהיא נקראת סוכה זה על שם הסכך שהוא הגג של הסוכה, והיינו שכנגד כח הגג של הסוכה שזהו הסכך שהוא עיקר הגדרת הסוכה, מתגלה מלחמת גוג דייקא בחג הסוכות.

וההגדרה היסודית שעולה לפי זה - כאשר יושבים בסוכה, האדם צריך להיות במדרגת גג, כלומר, מלבד ההגדרה הכוללת שסוכה היא 'צילא דמהימנותא' שמתגלה בישיבת הסוכה, ההגדרה המדוקדקת יותר היא שהאדם צריך להיות בסוכה במדרגת גג והיינו שבישיבה בסוכה האדם צריך להיות בטל ל'שם שמים ששורה על הסוכה' שעיקרו הוא כסכך שהסוכה קרויה על שמו, והאדם צריך להיות בטל למדרגת הגג.

ולכן, על זה גופא חל מלחמת גוג בחג הסוכות, על מדרגת הגג של האדם, האם האדם נמצא במדרגת גג או לאו.

מלחמת גוג היא באחרית הימים כנגד מדרגת הגג שבנפש האדם שהצטרפה מהגלגולים של כל ימות עולם

ונתבונן להבין לפי"ז ביתר עומק - הרי כמו

עמלק שהוא הראשית דקלקול. אבל בהגדרה מחודדת יותר, על אף שנאמר בעמלק 'ראשית גויים עמלק', אבל כשהוא בא להילחם בישראל הוא דייקא לא נלחם בראשית של ישראל² אלא "ויזנב בך כל הנחשלים אחריו" (דברים כה, יח) כמו שאומרים שם חז"ל ש'ויזנב' זה מלשון מכת זנב שהוא נלחם דייקא באלו שנחשלים.

ומבואר א"כ, שעל אף ששורש המלחמה שלו בישראל היא בהעמדת ראשית לעומת ראשית, אבל כשהוא בא להילחם בפועל בישראל, עיקר המלחמה שלו היא לא בראשית שבישראל אלא המלחמה שלו היא בשפלים ובפחותים³, בבחינת ה'סיפא' שבישראל ולא בראשית.

אבל לעומת כך במלחמה שגוג בא להילחם בישראל [בפרט לפי הפרי צדיק' שהוא גופיה מזרע עמלק] הוא בא להילחם דייקא על הגג העליון של ישראל, וכפי שנתבאר, שורש הדבר מתגלה בעמלק עצמו שלעומת "רם על כל גויים ה'" (תהלים קיג, ד) עומד עמלק שהוא בגימטריא רם וזהו אגג מל' גג כמו שהוזכר, אבל המלחמה שמתגלה בפועל מצד הרוממות והכח העליון, מתגלה דייקא בגוג שהוא מלשון גג.

הגילוי של מלחמת גוג בחג הסוכות - לבחון אם האדם נקשר למדרגת הגג הפנימית שמתגלה בסוכה

ומצד כך, זה מתגלה בכל שלושת המדרגות של עולם שנה ונפש, במדרגת עולם זהו מקום הבית שהמקום העליון שבו הוא הגג, במדרגת זמן זה מתגלה בחג הסוכות שאז מפטירים את

¹ על אף שכשהיושע נלחם בעמלק הוא כן הרג את ראשית גבוריו כמו שאומרים חז"ל על הפסוק (שמות יז, ג) "ויחלוש יהושע את עמלק" וגו'.

² ועל אף שכל קצוות שורשם אחד, וא"כ הקצה העליון של הראשית הוא מאותו שורש של הקצה התחתון של השפלים והפחותים, כמו שמוצאים בקרא את הלשון קצה הן על הקצה העליון והן על הקצה התחתון כמו שתי האפשרויות המבוארות בחז"ל בפסוק (בראשית מז, ב) ומקצה אחיו לקח'.

³ וכהגדרה כוללת, שם שמים ששורה על הסוכה שורה על כל הששה צדדים, ואפילו על הנוי וקישוטי סוכה כמו שמבואר בגמ' בסוכה.

שהקב"ה עתיד באחרית הימים לפרוס את כל מעשי הנבראים כשמלה, ובעומק כוונת הדבר היא שהקב"ה עתיד לצרף את כל מעשיו של כל נברא ונברא¹ מכל החלקים של כל הגלגולים כולם.

וכמובן, אצל רוב בני האדם, על דרך כלל פחות נמצא אצלם בגילוי מה עבר עליהם בכל הגלגולים כולם. אבל "אע"ג דאיהו לא חזי, מזליה חזי", ואותם כוחות טובים שיש בנפשו של האדם, חלקם שייכים לו משורש יצירתו וחלקם הם חלקי הדברים שהוא זכה לקנות אותם בכל גלגול וגלגול שהוא זכה לקנות בו דברים, ותמצית מצבו שבו הוא נמצא בגלגול הזה, זה תמצית של כל מה שהיה ראוי להצטרף ממה שעבר עליו בכל הגלגולים שהוא היה בהם.

אבל כסדר, לעולם יש את השלב הבא, ועל אף שעד השתא הוא נמצא במדרגה אחת, הוא יכול לעלות למדרגה הבאה.

אך כשמגיעים לאחרית הימים שעליהם נאמר "שנים אשר תאמר אין לי בהם חפץ" (קהלת יב, א) ועומד להסתלק כח הבחירה, הרי שמתחיל להתברר מהי מדרגתו של כל אדם ואדם.

היחס בין הדין על עוה"ב של ראש השנה לדין על עוה"ב שבאחרית הימים

וכדוגמא בעלמא לדבר - הרי ראש השנה הוא זמן של דין, וכמו שידוע מדברי הראשונים כהגדרה כוללת², שישנם שני דינים בראש השנה, דין אחד ביחס לגזירות האדם בעולם הזה מה שיהיה אתו בשנה הבאה על כל החלקים והפרטים, ודין שני על האדם עצמו אם הוא בן

שמיוסד בדברי רבותינו, "שית אלפי שנין הוי עלמא" זה הזמן של כל ימות עולם והסיפא של ימות עולם הוא בסוף השית אלפי שנין, ועל אף שכבר יצאו הרוב שנים של ה'שית אלפי שנין' ועדיין משיח בן דוד לא בא, אבל סוף ימות עולם יהיה בסוף השית אלפי שנין.

ובכללות, יש את סדר כל הגלגולים שמתגלגל כל אדם ואדם בכל הימות עולם הללו, אבל התכלית של כל הגלגולים היא שמצירוף כל הגלגולים כולם, האדם יזכה להגיע לנקודה העליונה ביותר שהוא יכול להגיע אליה. - אמנם יש גלגולים שהוא עולה יותר ויש גלגולים שח"ו להיפך, אבל מצירוף כל הגלגולים יחד, מתבררת נקודת המדרגה העליונה שהוא זוכה להגיע אליה - והיא היא המדרגה הגמורה של הגג שבנפש.

ועל אף שגם בכל רגע ורגע ובכל זמן וזמן יש את כח הגג שמתגלה באדם לפי מדרגתו הפרטית שהוא נמצא בה עכשיו³ באותו גלגול, אבל יש את הגג הכללי של מדרגתו שמצטרפת מכח כל ימות עולם.

וזהו עומק מלחמת גוג שהוא בא באחרית הימים להילחם עם ישראל כדברי חז"ל כידוע⁴, כלומר - זה לא מלחמה כפשוטו שהוא בא להרוג או לטמא את ישראל, אלא ההגדרה העמוקה של המלחמה היא שהוא בא לגעת במדרגת הגג של הנפש שהצטרפה אצל כל אדם מישראל מכל הגלגולים כולם, ולכן הוא בא דייקא באחרית הימים בסיפא של כל הגלגולים כולם.

וידועים עד מאד דברי התרגום על הפסוק "סוף דבר הכל נשמע את האלקים ירא ואת מצוותיו שמור כי זה כל האדם" (קהלת יב, יג)

¹ כל יום, כל שבוע וכל חודש וכן ע"ז הדרך.

² והוא גורר למלחמה הזאת את כל האומות כידוע מדברי חז"ל.

³ וכמו"כ את מעשה כל הנבראים יחדיו.

⁴ על אף שיש בזה מחלוקת גדולה בראשונים.

ומדרגה שהאדם נמצא בא היא מוגדרת בהגדרה כוללת מדרגה של עראי כיון שהיא יכולה להשתנות שלאחר זמן הוא יהיה במדרגה אחרת וזה בחינת דירת עראי ששורשו הוא במאן דאמר שסובר שסוכה היא דירת עראי, אבל לעומת כך השורש שמונח במ"ד שסוכה דירת קבע בעיניו הוא מדרגת הקבע שמתגלה בסוף ימות עולם שאז נקבע על כל אדם איפה ה'קבע' של אותו אדם לנצח נצחים.

ואמנם כמו שנתבאר רבות במקומות אחרים, גם במצב הזה של הקבע לנצח נצחים שייך שיהיה 'ילכו מחיל אל חיל' מחמת שזה גופא היא מדרגתו שהוא מתנווע ועולה כסדר, והרי שלפי כח התנועה שהוא עלה עד עכשיו, כך הוא ממשיך לעלות. אבל ביסודו הוא במצב של קבע.

וההגדרה היא א"כ - עומק הנסיון של אחרית הימים הוא, שאז - כל אדם נבחן כמה הוא קבוע.

השורש של 'מרובא פריש' - כי הוא נידון ביחס לכללות והשורש של קבוע - שהוא נידון כשלעצמו

והסבר הדברים - הרי יש את היסוד של רוב שמבואר בגמ' בחולין ובעוד מקומות בש"ס בין ברוב של בי"ד ובין בדין של 'כל דפריש מרובא פריש'. ונתבונן להבין את חידוד עומק התפיסה של 'כל דפריש מרובא פריש', - התפיסה הזו בנויה על כך שכל דבר נתפס דייקא ביחס לכללות, וכיון שדנים אותו ביחס לכללות לכן מגדירים שפרישתו שהיא ביחס לכללות היא פרישה מהרוב, אבל כל זה בנוי ע"ג כך שלא דנים אותו ביחס לעצמו כפי שהוא אלא דנים

עולם הבא או לא, ולכאוף מה שייך לדון בכל שנה אם הוא בן עולם הבא או לא, הרי הזמן שמתאים לדון על זה הוא בסוף ימות עולם, מה חלקו הראוי לו בעולם הבא, ובהגדרה הפשוטה - דנים בכל שנה ושנה לפי מדרגתו כפי שהוא עכשיו, האם הוא בן עולם הבא או לא, על אף שבפועל כשיבוא הזמן של מדרגת עולם הבא, יתכן שיהיו שינויים, ויש אפשרות שהוא יתעלה יותר ויש אפשרות שח"ו הוא ירד בינתיים, - בהגדרה יותר עמוקה הנידון הוא האם עכשיו הוא במדרגה שהוא כבר **מצורף** לעולם הבא, אבל ההגדרה הפשוטה יותר היא שהנידון הוא האם לפי מדרגתו עכשיו, הוא שייך למדרגת בן עולם הבא.

אבל זה רק הדין שדנים בכל שנה ושנה, אבל עיקר הדין הזה מתגלה דייקא בסוף ימות עולם.

וכפי שנתבאר, זוהי מלחמת גוג שנמצאת בסוף ימות עולם, וכפשוטו, בסוף ימות עולם מתגלה מצד הקלקול המלחמה של כח שער הנו"ן דקליפה כפי שכבר הורחב בארוכה עד למאד במקומות רבים.¹

אבל ישנו יחס נוסף במלחמה שמתגלה באחרית הימים שזהו היחס שנקבע לכל אדם ואדם מהי המדרגה שלו לנצח נצחים, וע"ז גופא עומק מלחמת גוג כי הכח הזה של מלחמת גוג בא לבחון היכן לקבוע את האדם בנצח.

מדרגתו של האדם כל ימות עולם - מדרגת עראי ומדרגתו של האדם בסוף ימות עולם - מדרגת קבוע לנצח

וזה א"כ ההבדל העצום בין מה שהיה כל ימות עולם לבין הזמן שמתגלה מלחמת גוג בסוף ימות עולם². בכל ימות עולם, כל מדרגה

¹ [ועיין בהרחבה בספר שער הנו"ן].

² שזה מקביל להבדל בין הדין על עוה"ב שאדם נידון כל שנה בר"ה לבין הדין הכללי של אחרית הימים.

האפשרות להינצל באחרית הימים היא רק מכח תפיסת קבוע כי אין בכח האדם ללכת נגד הזרם

וא"כ, האפשרות להינצל באחרית הימים היא לא להיות בתוך התפיסה של 'כל דפריש' אלא להיות במדרגה של 'קבוע' וזה השורש לא להימשך אחרי כח הרוב. אחרי הערב-רב שזה תערובת של רוב, וא"כ, האדם חייב להיות במציאות של קבוע כי רק ע"י שהוא קבוע הוא מוגדר כמציאות עצמית.

וביתר חידוד, כפשוטו מבינים שאם הרוב הוא טומאה, הרי שההוראה המושכלת של האדם היא שהוא צריך להתנגד לאחרים, ובלשון המדוברת זה מוגדר - לא ללכת עם הזרם אלא ללכת נגד הזרם.

אבל ההגדרה היסודית מאד שנוגעת לדור דידן - **בדור דידן אין בכח האדם ללכת נגד הזרם** כיון שהזרם הוא כסוס שוטף דוהר במלחמה. הזרם הוא כ"כ חזק שאין לאדם כח ללכת נגדו, ו'פוק חזי' - זה ניכר אצל רוב הבני אדם בפועל שאין להם כח ללכת נגד הזרם.

אבל אם כן, מה האופן הפנימי הנכון של העבודה? - האופן הפנימי הוא שהאדם יהיה קבוע בעצמו, ואם הוא קבוע בעצמו, א"כ הוא לא שייך לאחרים, ומכח אי-השייכות שלו לאחרים, ממילא הוא לא זורם ביחס לאחרים אלא הוא מציאות לעצמו.

בתפיסה שהוא מצורף, - באופן שהוא מצורף בצירוף החיצוני בפועל כאן בעולם²³ - כיון שבאופן טבעי אזלינן בתר רוב, ויש כח זרימה של 'כל דפריש מרובא פריש', א"כ הוא מתנועע אחרי הרוב, וכפי שנתבאר שיסוד 'כל דפריש' בנוי על כך שעצם תנועתו של האדם היא

אותו ביחס להיקף הדברים שסביבותיו שביחס לכל הדברים שסביבותיו הוא פרט מכח הכלל, ולכן, בפרט הזה נאמר הדין שכל דפריש מרובא פריש.

אבל מאידך כידוע עד מאד יש את הדין של קבוע ש'כל קבוע כמחצה על מחצה דמי', ובהגדרת **שורש הנידון**, ההבדל בין קבוע לבין מי שאינו קבוע הוא שכשהוא אינו קבוע, הגדרתו היא ביחס לאחרים ולכן 'כל דפריש מרובא פריש', אבל כשהוא קבוע, אנחנו לא דנים אותו כלל ביחס לאחרים, כיון שכשהוא עומד במקומו שלו, א"כ דנים עליו כשלעצמו, וזה גופא ההגדרה של קבוע שגורם שלא שייך בו 'כל דפריש מרובא פריש', וממילא הספק שיש עליו הוא ספק מופשט כשלעצמו ובספק הזה נאמר 'כמחצה על מחצה דמי'.

ומונח כאן א"כ שתי הגדרות יסודיות מאד מאד מאד במציאותו של כל אדם ואדם - האם זה אדם שנתפס **ביחס לאחרים** או שזה אדם שנתפס **כמציאות עצמית לעצמו**. והסבר עומק הדברים למעשה - הרי כפי שהוזכר רבות במקומות אחרים, באחרית הימים שיש כח של 'ערב-רב', 'ערב רב' זה מלשון **רוב**, והיינו משום שהמצב של אחרית הימים הוא שרובא דרובא דרובא זה טומאה.

ולכן, אם תפיסת האדם היא שהוא נמצא ביחס לכלל א"כ הוא נתון בתוך התערובת ומונח אצלו התפיסה ש'אזלינן בתר רוב' וזה גורם לו שבאמת הוא הולך אחר הרוב, והרי שמצד התפיסה הזאת, האדם באמת לא יכול להתקיים כיון שהרוב הוא רוב של טומאה.

²³ שהרי בעומק הנשמות הטהור, הוא באמת צריך להיות מצורף.

היא שאליבא דאמת, אין אפשרות להילחם עם כל כח הטומאה שנמצא היום בעולם, אין שום אפשרות להילחם ולהצליח⁷¹, והרי שהאפשרות היחידה להצליח זה ע"י שהאדם הוא בבחינת קבוע שהגדרתו היא שהאדם עומד כמציאות לעצמו, ומכח שהוא עומד במדרגה עליונה שהוא מציאות לעצמו, ע"י כן הוא אינו נמשך אחרי אף אחד אחר.

עומק הקביעות במקום - קביעות בו יתברך שמו שהוא מקומו של עולם

ובלשון יותר מחודדת - ההגדרה של קבוע היא שהוא נמצא במקומו ולעומת כך 'פריש' זה במי שאיננו נמצא במקומו.

והמקום האמיתי זהו "ברוך המקום ברוך הוא" הקב"ה ש'הוא מקומו של העולם ואין העולם מקומו', וא"כ עומק ההגדרה של קבוע⁷² היא שהוא קבוע במקומו של עולם ובאופן הזה הוא קשור להקדוש ברוך הוא.

וזה מה שמתגלה אצל אברהם אבינו כדברי רבותינו כידוע מאד ש"אחד היה אברהם" היינו שכמו שהוא היה בראשית כך הוא יהיה באחרית⁷³.

ומצד כך, כאשר אדם בא להתקשר באחרית הימים להקב"ה, חייב להיות שיהיה לו בעומק הנשמה קשר של יחידי להקב"ה בבחינת "לפיכך נברא האדם יחידי" - אבל לא רק יחידי בעומק הפשוט שהוא יחידי במה שהוא נבדל מכל בני אדם אלא כוונת הדבר היא שהוא יחידי במה שהוא קשור ליחידו של עולם.

תנועה של רוב. אבל לא רק כשתנועתו היא תנועת הרוב, כי אז הוא בודאי יפול כמו שברור, אלא גם באופן שהאדם מתנגד לרוב שזהו באמת היתה צורת העבודה לאורך כל הדורות כולם, זה ג"כ לא שייך בדור דידן.

כלומר - כל הדורות כולם היה אופן של עבודה בהבחנה של "רבי מאיר חייש למיעוטא" שהאדם היה משייך את עצמו למיעוט ולא לרוב, והרי שעל אף ש'אזלינן בתר רוב', אבל כשהאדם היה דבק ב"חייש למיעוטא", הוא תמיד היה נמצא במצב של מלחמה כנגד הרוב ועי"כ הוא היה יכול להצליח.

ובעומק, רבי מאיר ש"חייש למיעוטא" זה אותו רבי מאיר שנאמר עליו שלא היו חכמים יכולים לירד לסוף דעתו, והיינו שרבי מאיר לא רק "חייש למיעוטא" כפשוטו אלא מה שמונח כאן הוא שעצם המציאות של רבי מאיר היא שהוא עצמו מהמיעוט, - ולכן הרוב לא יכול לתפוס את תפיסת ה"חייש למיעוטא" שלו כיון שזוהי הווייתו מצד עצם טבעו, שהיא לא נתפסת בתפיסת הרוב.

ובעומק, תפיסתו של רבי מאיר היא שהוא עומד כמציאות לעצמו, וזה השורש לכך שלפי המסורת הוא נקבר באופן שגופו עומד⁷⁴, ומצד המהות, תפיסתו היא שהוא עומד וקיים כמציאות לעצמו ללא שייכות לאחרים.

ובתפיסה הזו, הוא לא נלחם ומתנגד לרוב אלא הוא עומד כמציאות לעצמו בלי שייכות לרוב.

וממילא, במה שנוגע לדור דידן - המציאות

⁷¹ ויש מחלוקת גדולה בזה.

⁷² ואם יש הצלחה זה רק הצלחה פורתא.

⁷³ מלבד ההגדרה הפשוטה של קבוע בדיני 'קבוע כמחצה על מחצה' שכשהוא בביתו הוא קבוע וכשהוא יוצא מביתו הוא 'פריש' כפי שמבואר בסוגיא בכתובות (טו. א) ועוד.

⁷⁴ וזה העומק של "בך חותמין" שאומרים חז"ל על אברהם אבינו, שבחתימה שהיא האחרית מתגלה דייקא יחידותו של אברהם כמו שהיה מתחילה שהוא היה יחיד.

הזו, הרי שכל הזמן הערב-רב נושף בעורפו להפיל אותו ממדרגתו.

והנשיפה הזו שהערב-רב נושף בעורפם של הכלל ישראל להפיל אותם ממדרגתם, מתגלה בפועל באחרית הימים באופן של 'מהדורא בתרא' של אותו ערב-רב שהיה במתן תורה, שהוא חוזר ומתגלה בתוקף באחרית הימים.

ואז, או שהאדם הולך אחרי הרוב, או שהוא נלחם עם הרוב.

אבל אליבא דאמת כמו שנתבאר, כמו שאי אפשר ללכת אחרי הרוב, כך אי אפשר להילחם עם הרוב, - וזה מה שמתגלה בחטא העגל עצמו שכשאהרן כביכול ניסה ללכת נגד הערב-רב שהיו בתפיסת רוב¹⁷, במה הוא מנסה לדחות אותם למחר כמו שנאמר בקרא שאהרן אומר (שם שם ה) "חג לה' מחר" וכפי שהובא ברש"י שם, ובאמת לא עלתה בידו.

עיקר הקשר להקב"ה דרך כלל ישראל הוא כשהערב רב אינו בתוקפו, ועיקר הקשר להקב"ה דרך מדרגת היחיד כשהערב-רב בתוקפו

וחידוד הדברים א"כ - שני הקשרים היסודיים שדרכם אנחנו מתקשרים להקב"ה, זה הקשר של מתן תורה והקשר של 'אחד היה אברהם' משורש ה'לפיכך נברא האדם יחידי'.

ולכן, בכל זמן שכח הערב-רב לא היה בתוקף כ"כ, כמו שהתגלה בדורות מסויימים, שם עיקר הקשר עם הקב"ה היה דרך הגילוי של "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע" וכו' שזה תפיסת החיבור הכללי של כנסת ישראל יחד להקב"ה בבחינת "ויענו כל העם יחדיו ויאמרו כל אשר דיבר ה' נעשה" (שמות יט, ח), "ויאמרו

וכשהאדם הוא יחידי, שם לא שייך רוב כי שם האדם הוא במדרגת קבוע, ובאופן הזה הוא נקשר אליו יתברך שמו להדיא, באופן הישר ובאופן המוחלט.

הקשר להקב"ה מכח כלל ישראל והקשר להקב"ה מכח 'לפיכך נברא האדם יחידי'

ונתבונן להבין - ישנם בכללות שתי סוגי קשרים שהאדם קשור בהם להקב"ה, יש קשר שהאדם קשור להקב"ה כמו אברהם אבינו שהוא יחידי והוא היה שורש ישראל שזה משורש אדם הראשון שנברא יחידי, ויש קשר נוסף שכנסת ישראל קשורה להקב"ה מכח מתן תורה ששם זה קשר שבא מכח מדרגת הכלל שהם ששים רבוא.

וכמובן, התפיסה הפשוטה היא שהקשר הכללי של כלל ישראל זהו התכלית של הקשר להקב"ה. אבל בעומק, ביתר חידוד - הקשר הכללי הרי התגלה במתן תורה מכח משה רבינו שהוא השורש של ששים רבוא נשמות ישראל, והקשר הכללי הזה הרי נפל בחטא העגל מכח הערב-רב שמשה רבינו העלה ממצרים כמו שדורשים חז"ל מהפסוק (שמות לב, ז וברש"י שם) "כי שחת עמך אשר העלית מארץ מצרים" כי הערב-רב הם אלו שהפילו את ישראל ממדרגת מתן תורה.

וזה גורם שביחס לעצם מדרגת כלל ישראל, הערב-רב דבק בהם וחושק להפיל אותם ממדרגתם, כפי שבאמת הוא הצליח בחטא העגל¹⁸.

ומצד כך, על אף שכמובן מוכרחים את הדביקות הזו במדרגת כלל ישראל, אבל אם האדם באמת דבוק בהקב"ה רק מכח המדרגה

¹⁷ אם כי לא בשלימות.

¹⁸ על אף שבפועל הם לא היו הרוב.

פוגמת בחיצוניות הנפש מכח שסוף כל סוף האדם מורכב גם מהחלקים החיצוניים של הנפש, שהם ג"כ יכולים להיפגם כמובן מכח הערב-רב כמו שברור ופשוט.

אבל יסוד נפשו קשורה ב'לפיכך נברא האדם יחיד' - הכלי של ה'יחידה' ככלי ל'יחידו של עולם' והוא קבוע במקומו של עולם, וזהו הכח שמעמיד אותו.

ומעין כך אנחנו מוצאים כדוגמא בדגים כדברי רבותינו שהסימן של דג טהור הוא כאשר הוא שוחה ושט כנגד הזרם וסימן לדג טמא או לדג מת הוא כאשר הוא זורם עם הזרם.

וכפי שנתבאר - יש תפיסה של מי שהולך עם הזרם, יש תפיסה של מי שהולך כנגד הזרם, ויש תפיסה של מי שעומד לעצמו, וכמובן, בכל הדורות כולם האדם לא היה יכול ללכת עם הזרם אלא הוא היה נצרך באופן חלקי ללכת עם הזרם ובחלק נוסף להילחם נגד הזרם, אבל בדרא בתראה, עיקר העבודה היא להיות בתפיסה השלישית שהזכרה של "לפיכך נברא האדם יחיד" שהוא עומד כמציאות לעצמו.

עומק מנוחת הנפש שייכת בדור דידן רק מכח ההימצאות של האדם כיחיד

יתר על כן, בהגדרה עמוקה - הרי יש תפיסה של מלחמה ויש תפיסה של שלום, ולכאור' כשנמצאים בדרא בתראה, התפיסה שצריכה להתגלות היא מעין התפיסה של הנפילה ממדרגת מתן תורה של "הרגו איש את אחיו" שהיא תפיסה של מלחמה.

ואם כן, כשנמצאים בדרא בתראה שהערב-רב שולט כמעט בלי מיצרים, א"כ האדם נמצא כולו במלחמה ו'נמצאת המלחמה אליו פנים ואחור' כל' הרמח"ל הידוע במסילת ישרים,

כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע" (שם כג, ז). ועל אף שתמיד היה את המעלה העליונה הנוספת של הדביקות להקב"ה באופן של "לפיכך נברא האדם יחיד", אבל כללות כל ההנהגה שהיתה - בעיקר ממתן תורה ואילך - היתה באופן שעיקר הקשר שהיה באיתגליא בין ישראל להקב"ה, זה לא קשר של יחיד בישראל עם הקב"ה אלא זה קשר של שישים רבוא עם הקב"ה, ומצד כך נאמר "לעולם תהא דעתו של אדם מעורבת עם הבריות" כלשון הגמ' הידועה בכתובות, בשביל להיות מחובר לכלל השישים רבוא ישראל.

אבל בזמן שהערב-רב נמצא בתוקפו - ואם נמחיש זאת בלשון פשוטה, בזמן שמתגלה בו ערב-רב כמו שהוא התגלה בפועל בחטא העגל (שמות לב, א) - "ויקהל העם על אהרן וגו' עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו".

במצב הזה, עיקר המדרגה של הקשר עם הקב"ה היא לא ע"י הדביקות במדרגת כנסת ישראל אלא אדרבה, בזמן של חטא העגל נאמר (שם שם כז) "והרגו איש את אחיו" וגו' כי זה זמן של נפילה של הכלל.

וכמו שזה היה אז בזמן חטא העגל, כך זה גם באחרית הימים כשמתעורר כח הערב-רב דקלקול, חוזרת ומתגלה אותה תפיסה שיש נפילה של מדרגת הכלל.

ושם, יש הכרח לכח של היחיד - אבל כפי שכבר הוזכר, זה לא כהפקעה ח"ו של כח הכלל, אלא שמלבד כח הכלל, מוכרח שיהיה לאדם עומק נוסף של קשר פנימי להקב"ה מכח "לפיכך נברא האדם יחיד", קשר להקב"ה מכח שהוא יחיד.

וכשהקשר להקב"ה הוא במקום של יחיד, שם הוא קבוע במקום דהיינו במקומו של עולם, וממילא כח ההשפעה של הערב-רב לא משפיעה על עצם נפשו, ולכל היותר היא

המסילת הישרים אבל מי שאופן יציאתו מהמלחמה זה לא שהוא יוצא לחיצוניות אלא הוא יוצא מהמלחמה מחמת שהוא נכנס לפנימיות לחלקו שלו בעולם, א"כ עיקר נפשו לא נמצאת במקום של מלחמה אלא היא נמצאת עמו ואצלו יתברך שמו במקום שנאמר בו "עוז וחדוה במקומו", מקום שכולו שלום, בבחינת השמים שהם שלום בין אש למים שע"ז נאמר במטבע לשון התפילה [סוף תפילת י"ח] "עושה שלום במרומיו" ללא שום מציאות של מלחמה.

ואם כן, הצורה הפנימית המעשית שנצרכת לאדם היא להיות דבוק במקום שבו האדם נמצא יחידי. - ועל אף שנאמר בלשון הפסוק "איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק" - זה היה נכון בדורות שכך היתה הצורה המבוססת של העבודה, אבל כהיום, הצורה המבוססת של העבודה לא יכולה להיות באופן של "איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק" אלא חייב להיות שיהיה לכל אחד חיבור כשלעצמו אליו יתברך שמו, ואף שבוודאי שבחיצוניות הנפש נצרך ה'איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק', ובמקום הזה באמת יש מכך תועלת, אבל האדם לא יכול לבנות ע"ז את כל מציאות החיים שלו.

וזה בעומק מלחמת גוג שהוא בא להילחם על הגג שבנפש שנתבאר בראשית הדברים, כלומר - הגג של הנפש זה המקום הכי עליון שבנפש ששם היא צריכה להיות קשורה אליו יתברך שמו, וזה בחינת הסוכה שהאדם יושב ב'צילא דמהימנותא' דהיינו בשם שמים ששורה על הסוכה שע"כ הוא נקשר לבורא יתברך שמו.

ואמנם גם בסוכה מתגלה המדרגה התחתונה של החיבור להקב"ה מדין כנסת ישראל ומצד כך אומרת הגמ' "ראויים כל ישראל לישוב בסוכה אחת", אבל לא זה עיקר המדרגה של

ומצד כך נמצא שכמעט אין לאדם מנוחת הנפש כיון שבכל מצב שבו האדם נמצא, הוא מצב שסכנתו מרובה מהצלתו, ובכל נקודה ונקודה הוא נפגש עם כוחות הרע, והרי שבכל החיים כולם הוא במצב של מלחמה.

אבל הרי חייב להיות שיש לאדם עומק של מקום שיש בו שלווה ורוגע ויש בו מנוחת הנפש, - איפה נמצא המקום הזה?

הן הן הדברים שנתבארו לעיל, באמת כשהאדם נמצא בתפיסה שכסדר הוא נלחם עם הזרם - וישנם עדות כאלו שזה חלקם ועבודתם - א"כ, בעצם הם עסוקים כל הזמן במלחמות, ועל אף שכמובן יש במלחמה הזו מלחמה של קדושה, אבל סוף סוף הוא חסר את המנוחת הנפש.

מה שאין כן במקום היותר פנימי, שם האדם נמצא יחידי, וכשהאדם נמצא יחידי, הוא לא נמצא בעומק לא במלחמה ולא בשלום - אלא שבוודאי שהוא יותר קרוב למצב של שלום מאשר למצב של מלחמה.

ובלשון עמוקה, זוהי ההגדרה של שלום, שכל אחד מחובר לפי שורשו למקומו שלו, ואז, שייך שלאחר מכן זה יתפשט לכנסת ישראל, כיון שכשכל אחד מחובר עם שורשו ובאופן הזה מצטרפים הכנסת ישראל, זה הופך להיות לשלום בפועל.

ומ"מ א"כ, לרוב תוקף המלחמה שנמצאים בה בדרא בתראה מכל צד ומכל פינה בכל ענין שהוא - בכל מכל כל - אין לכאורה שום אפשרות שתהיה מציאות של מנוחת הנפש, כי האפשרות היחידה של האדם למנוחה זה כשהוא לא נמצא במצב של מלחמה.

אלא שכמובן מי שיוצא מהמלחמה ונכנס למנוחת הנפש כפשוטו, היא גופא שורש כל הנפילה שלו ו'רעתו קרובה מהצלתו' כל'

ובמלחמה הזו אנחנו נמצאים בתקופה הזאת בפועל - החיצוניות של מלחמת גוג ג"כ מתגלה במידה מסויימת שהרי כל העולם רועש וגועש ללא שקט כלל כפי כל מה שמתגלה במלחמות שיש בעולם, ועד כדי כך שהאדם לא יכול לפי שכלו לדעת מה ילד יום בדרך הטבע.

אבל זה רק החיצוניות, והפנימיות של המלחמה זוהי המלחמה בנפש שמתגלה אצל כל יחיד ויחיד - זוהי המלחמה שבמדרגת נפש [לעומת המלחמה שבמדרגת עולם בהבחנה של עולם שנה נפש], מלחמה שמתגלה בנפשו של כל יחיד ויחיד, ושם העבודה הנתבעת מהאדם היא שכל הויית חייו, **יסודה ועיקרה** יהיה הקשר העמוק של ה'עצמו' שלו יחד עם הוא יתברך שמו.

זוהי השורש הגמור של ההצלה הן בגשמיות והן - ובעיקר - ההצלה ברוחניות.

וכך האדם **קובע** את מדרגתו **לנצח נצחים** - שזהו ה'קבוע' שהוזכר - ומאותה בחינה של 'קבעת עתים לתורה' שהוא קבוע בתורה², כך הוא קובע את מדרגתו לנצח נצחים.

וזהו מי שמנצח במלחמת גוג, ואז הוא זוכה למדרגה של "והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד".

סוכה, אלא אדרבה, כשזוהי המדרגה, זה בדיוק גורם לכך שמגיעה מלחמת גוג לברר את המדרגה העליונה יותר של האדם.

ואז, עבודת כל אדם ואדם היא לבנות לעצמו סוכה בגוג כל' הגמ'¹, כלומר לא סוכה שראויים כל ישראל לישב בה שזה המהלך התחתון יותר של סוכה אלא סוכה פרטית בגג דליה שזה המהלך העמוק יותר, וכשהוא עושה סוכה במקום שלו באופן שהוא קבוע בביתו, שם הוא נקשר למדרגה העליונה ביותר דהיינו למדרגת הגג של נפשו. כלומר - הוא לא קבוע במקומו רק כפשוטו כעין קבוע במקומו של גדרי דין קבוע שזה ביחס למקום הגשמי של העפר שזהו מקומו לתתא בתפיסה התחתונה, אלא מה שהוא קבוע בגוג זה הנקודה העליונה שבקבוע, ושם יש לכל אחד לפי מדרגתו את הגג שלו.

זוהי מקום היחיד שבנפש שבו הוא נקשר אליו יתברך שמו בשורשו ובמקורו.

עומק מלחמת גוג המתגלה בפועל בעולם ופנימיות המלחמה המתגלה על מדרגת הגג שבנפש

וכמו שהוזכר, זהו עומק מלחמת גוג,

תמצית השיעור

חצנל סדאה תגירדמ תעיבק - שפנב גוגמו גוג תמחלמ - גוג

גוג, שהוא גוג מלך מגוג, כמבואר ביחזקאל (לה) ומפטירים את זה בחג הסוכות, על המלחמה

¹ בגמ' בעבודה זרה זה נאמר ביחס לעכו"ם כשלעיתיד לבוא הקב"ה נותן להם אפשרות לקיים מצות סוכה, וכ"א בונה סוכה בגוג, אבל זה לאו דווקא בעכו"ם כמובן אלא ה"ה בסוכת ישראל.

² שמשמשים בזה כאן רק כדומא [שהיא דוגמא שורשית].

דיקא באחרית הימים להלחם בגג השלם, ואינו בא להרוג או לטמא את כלל ישראל, וכמו שידועים דברי התרגום על הפסוק (קהלת יב יג) סוף דְּבַר הַכֹּל נִשְׁמָע אֶת הָאֱלֹקִים יִרְא וְאֶת מִצְוֹתָיו שְׁמֹר כִּי זֶה כָּל הָאָדָם, שעתיד הקב"ה לצרף את כל מעשה הנבראים ולפרוש אותם כשמלה, ובדרך כלל רוב בנ"א אינם מודעים למה שעבר עליהם בגלגולים הקודמים, אך מזליה חזי, ותמיד יש שלב נוסף להתקדם, אך כעת באחרית הימים שכח הבחירה עומד להסתלק וְהִגִּיעוּ שָׁנִים אֲשֶׁר תֵּאמַר אִין לִי בְּהֵם חִפְץ (שם יב א) מתחיל להתברר מדריגתו של האדם.

דוגמא לדבר, כידוע שבראש השנה בכללות יש שני דינים על האדם, הא' על עיניני העוה"ז, והב' על עיניני העוה"ב, ולכאורה מה שייך לדון על העוה"ב כאשר עדין האדם נמצא בעוה"ז, אלא בעומק דנים האם במדריגתו שהוא נמצא בה הוא מצורף למדריגת עוה"ב, וזהו דין שבכל שנה, אך עיקר הנידון הוא בסוף ימות עולם, שאז המלחמה היא בפשטות זה שער הנ' דטומאה וכפי שדובר בארוכה עד למאוד^{כא}, אך ביחס נוסף **המלחמה היא היכן תיקבע מדריגת האדם לנצח נצחים, וע"ז עצמו חל עומק כח המלחמה היכן הוא יקבע לנצח.**

כל מדריגה שאדם נמצא בה ע"ד כלל זה בבחינת עראי - וזה כמ"ד סוכה דירת עראי, אך מ"ד סוכה דירת קבע זהו הנסיון של אחרית הימים, כלומר היכן מדריגת הקבע של אדם לנצח נצחים, [וכמובן שגם בזה יש ילכו מחיל אל חיל מחמת שזה היה מדריגתו לעלות בתמידיות]. זה ההגדרה, ונבאר.

ישנו כלל ברור בש"ס בדיני רוב (ברכות כה. ועוד)

שתהיה אתו באחרית הימים. ומאיך מצינו שאין השם שלם, ואין הכסא שלם עד שימחה זרעו של **עמלק**, וצ"ב א"כ עם מי תהיה המלחמה באחרית הימים. וביאר השם משמואל (מאמרי חג הסוכות) **שענינם חד**, ויתר ע"כ מבואר בפרי צדיק (נשא^{כב}) שגוג הוא **מזרעו** של עמלק, וכע"ז מוזכר ברמב"ן (בלק כד, כ^ז) דכשם שבמצרים שמם של המלכים היה פרעה, כך בעמלק שמם אגג, ואגג וגוג שו-רשם חד.

בעמלק נאמר (בלק כד כ) **רֵאשִׁית גֹּזִים עֲמֹלֵק**, שהוא הזה לעומת זה של ישראל שהם **ראשית** תבואתו, ואעפ"כ כשהוא נלחם הוא אינו נלחם בראשית אלא **באחרית** בפחותים כמ"ש (דברים כה יח) וַיִּזְבֶּב בָּהּ כָּל הַנְּחָשִׁים אֲחֵרֶיךָ - מכת זנב. לעו-מתו גוג הוא נלחם ב**ראשית** בכח העליון מלשון גג, בכח הרוממות. הגג קיים **בעש"ן**, **בעולם** זה בבית, שהמקום העליון נקרא גג, **בזמן** זה סוכות שרז"ל שמלחמת גוג תהיה בסוכות, **בנפש** זה המדריגה העליונה שבאדם. ונחמד עיקר הסוכה ע"ש סכך היא קרויה, כלומר שהשם שמים ששורה על הסו-כה עיקרו הוא מכח הגג שבסוכה, לפי"ז עבודת האדם בסוכה היא לדבוק ולהיות בטל למדריגת הגג שזה השם שמים ששורה על הסוכה, שבעו-מק זה עצמו מלחמת גוג ומגוג בנפש, האם האדם נמצא במדריגת הגג או לא.

לפי"ז נבין, בכללות ימות עולם הם שית אלפי שנים, כל אדם עובר גלגולים, אך לאחמ"כ מצירוף כל הגלגולים כולם יחד הוא זוכה להגיע למדריגה העליונה שלו, שזה הגג שבנפש הגמור. כלומר מלבד הגג הפרטי שיש בכל גלגול ובכל יום ושעה, יש את הגג של כל ימות עולם בב"א, ועל הגג הזה חל מלחמת גוג ומגוג, ולכן הוא בא

^{כא} וז"ל - גוג ומגוג הוא מזרע עמלק.

^{כב} וז"ל - ויתכן שהיה כל מלך בעם עמלק נקרא אגג כי המלך הראשון אשר שמו עליהם היה שמו כן ונקראו בניו היושבים על כסאו בשמו כדרך רוב המלכים גם היום שנקראים בשם תופסי המלכות וכן המן האגגי וכו'

^{כג} עיין בהרחבה בספר שער הנ'.

להדיא באופן ישר ומוחלט. באופן כללי ישנם שני דרכים להתקרב לבורא, הא' מכח האחד היה אברהם, קשר של יחיד ישר לקב"ה, והב' קשר כללי של כל ישראל יחד לבורא מכח מתן תורה וע"י משה שקיבל תורה מסיני, ואע"פ שלכאורה בפשטות הקשר הכללי הוא העיקרי, האמת היא שהקשר הכללי הזה נפל מיד לאחר מת"ת, מכח הערב רב שהם נלחמים בכלל ישראל והפילו אותם בחטא העגל, וא"כ מי שהוא עם הרוב כל־מר שהקשר שלו לבורא הוא רק ע"י החיבור הכ־ללי של מת"ת, אז או שהוא נלחם עם הערב רב, או שהו מתערב בהם, ולהלחם בהם זה אי אפשר, ולכן אהרן שניסה להתנגד לערב רב לא עלתה בידו, כי א"א להתנגד להם, ולכן ניסה רק לדחותם.

בכל הדורות שאחרי מת"ת עיקר הגילוי היה של הקשר לבורא מצד שישים ריבוא נשמות ישראל, ומצד כך נאמר (כתובות ז'). לעולם תהא דעתו של אדם מעורבת עם הבריות, אך בדורות הללו שהע־רב רב נמצא בתוקפו, שבלשון פשוטה הוא בדיוק כמו הנסיון של זמן חטא העגל בפועל, שהעם ב־קשו (שמות לב) עֲשֵׂה לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יֵלְכּוּ לְפָנֵינוּ, בזמן כזה העבודה היא לא להיות חלק מהכנסת ישראל, אלא בבחינת הִרְגוּ אִישׁ אֶת אָחִיו (שם) זה זמן הנפילה של הכלל, וכך מתגלה היום אותה תפיסה של נפילת הכלל, ולכן יש את ההכרח הג־מור לדבוק בַּגֵּם בקשר של מדריגת היחידי [ולא ח"ו להפקיע את הקשר מצד הכלל], ששם הוא קבוע ביחידו של עולם, ממילא כח הערב רב לא שולט בו על עצם נפשו אלא לכל היותר על חלקי הנפש החיצוניים.

הגדרה עמוקה נוספת, בדור דידן התפיסה היא מלחמה הִרְגוּ אִישׁ אֶת אָחִיו, והערב רב שולט כמעט בלי מיצרים, נמצא שאין כמעט מנוחת הנפש לאדם וכל הזמן הוא חי בבחינת סכנתו מרובה מהצלתו, חייב להיות כנגד זה מקום של שלווה ומנוחת הנפש, שהם הם הדברים שנתבארו,

כל דפריש מרובא פריש, כלומר כשדנים דבר ביחס לכלל, הוא פרט ביחס לכלל, אז הוא מר־בא פריש. אך יש לעומת כך את דין קבוע (יומא פד: ועוד), שכל קבוע כמחצה על מחצה דמי, שעיינו ש כאשר הדבר קבוע במקומו שלו, הוא אינו נ־דון ביחס לכלל אלא ביחס לעצמו, ולכן אין בו דין ביחס לכלל, ולא שייך בו כל דפריש. וביחס לאדם אלו הם שתי הגדרות מאד יסודיות, האם כל תפ־סת האדם הוא ביחס לאחרים, או שהוא נתפס כמציאות עצמית לעצמו.

ונבאר למעשה ממש, באחרית הימים כידוע שולט כח הערב רב שהם מלשון רוב, ורובא דר־בא דרובא זה טומאה, ואם האדם כעת הולך אחר הרוב הוא אינו יכול להתקים כי הרוב רובו טמא, וא"כ העבודה באחרית הימים היא לא להיות כל דפריש, אלא להיות קבוע כמציאות עצמית וכך אינו נמשך אחר הרוב.

וביתר חידוד, בכל הדורות היה כח לאדם להיות נגד הזרם כדג חי שהולך נגד הזרם כידוע, אך בדור דידן אין כח כזה לעמוד נגד הזרם הכ"כ חזק כסוס שוטף במלחמה, ופוק חזי ברוב בנ"א אין להם כח ללכת נגד הזרם, ולכן האופן הפנימי של העב־דה היא להיות קבוע בעצמו ואז הוא כלל לא שייך לאחרים, וממילא אינו זורם איתם [כמובן שמד־בר כאן על האופן החיצוני ולא על שורש הנשמות הטהור]. וזה בחינת רבי מאיר חייש למיעוטא (יב־מות סא:), הוא חי בתפיסה של מיעוט כשלעצמו, ולכן לא יכלו חכמים לעמוד על סוף דעתו, כי כח הכלל לא יכול לתפוס את כח המיעוט שהוא עומד לעצמו ולא שייך לאחרים, ובתפיסה הזאת הוא לא נלחם עם אף אחד, כי לא שייך כלל להצליח במלחמה הזאת, האפשרות היחידה להצליח היא להיות קבוע כמציאות לעצמו.

ובעומק קבוע הוא קבוע במקומו של עולם, הוא קבוע בבורא ית"ש, במדריגת יחידי ששם אין את מדריגת רוב, אלא הוא קבוע בקשר אליו ית"ש

בה מלחמת גוג שכל העולם רועש וגועש, אך זה רק חיצוניות, ופנמיות המלחמה היא בנפש של כל יחיד ויחיד, שכל עבודת חייו עיקרה ויסודה תהיה הקשר של העצמו שלו אליו ית"ש, וזהו השורש הגמור של ההצלה, הן בגשמיות והעיקר ההצלה ברוחניות, ובכך האדם קובע את מדריג גתו לנצח נצחים במדריגת לעת"ל, זהו מי שמ"נצח במלחמת גוג וזוכה למדריגה של (זכריה יד ט) וְהָיָה ה' לְמִלְחָה עַל-כָּל-הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד.

יש לשים לב שתמצית זו הינה טעימה בלבד מן השיעור ופחותה באין ערוך משמיעת השיעור עצמו.

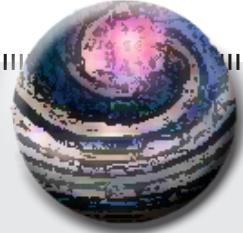
[נושאי השיעור: גוג אגג מגוג גג סוכה נצח עמלק רוב קבוע ערב-רב שער הנון ראשית אחרית]

כאשר אדם נלחם נגד הזרם [כמו שיש עדות שזה חלקם ועבודתם] אז הוא עסוק כל הזמן במלחמת, כמובן שיש בזה משום מלחמה של קדושה, אך במקום היותר פנימי האדם נמצא יחיד, ושם אין מלחמה כלל, אלא הוא נמצא אצלו ית"ש במ"קום השלום הגמור, וזה הצורה הפנימית המע"שית להיות דבוק במקום שהאדם נמצא יחיד.

זה בעומק נקרא מלחמת גוג על הגג שבנפש שזה המקום הכי עליון ששם הנפש צריכה להיות קשורה אליו ית"ש בבחינת סוכה ששם שמים שורה על הסוכה, מצד התפיסה התחתנה ראויים כל ישראל לישב בסוכה אחת (סוכה כז:), אך אז בדיוק מגיע גוג להלחם, ואז העבודה היא לבנות סוכה בגגו, ושם הוא נקשר למדריגה העליונה ביותר שבו, וזה המלחמה שבה אנחנו נמצאים בפועל עכשיו, מלבד החיצוניות שמתגלה גם

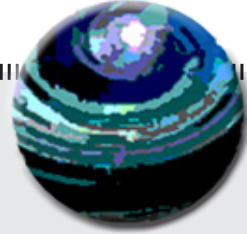
משפ' אליאס
רח' קדמן 4
לפרטים
050.418.0306

שיעור שבועי חולון
בלבביפדיה
מחשבה
יום ד' 20:30

לפרטים
052.763.8588
שיעור עץ חיים 21:05

שיעור שבועי ירושלים
בלבביפדיה עבודת ה'
יום ה' 20:30 בדיוק
רח' הרב בלוי 33

ישראל
073.295.1245
USA
605-313-6660

שיעורי מורינו הרב שליט"א
ב"קול הלשון"

יש לשלוח בקשה
לכתובת:
bilvavi231@gmail.com

לקבלת העלון השבועי בדוא"ל
לפי סדר הפרשיות,

משלוח ברחבי העולם
03.578.2270
books2270@gmail.com

רכישת ספרי הרב:
ספרי
אברמוביץ

U.S.A.
SHIRAH DISTRIBUTORS
Tel. 718-871-8652

4116 16th Avenue
Brooklyn, NY 11204
sales@shirahdist.com

